

Z kroniki naukowej i kulturalnej

NADANIE UNIwersYTETOWI POZNAŃSKIEMU IMIENIA ADAMA MICKIEWICZA

Dnia 22 listopada 1955 r. Senat Uniwersytetu Poznańskiego z inicjatywy dziekana Wydziału Historyczno-Filozoficznego przemawiającego w imieniu Rady tegoż Wydziału, powziął decyzję wystąpienia do Ministerstwa Szkół Wyższych i Ogólnopolskiego Komitetu Obchodu Roku Mickiewiczowskiego z wnioskiem o nadanie Uniwersytetowi Poznańskiemu nazwy „Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu“. Wniosek ten rozpatrzony w odpowiednich instancjach rządowych znalazł swoje urzeczywistnienie w Uchwale Nr 1037 Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1955 r., której tekst (ogłoszony w Monitorze Polskim 1956 nr 1) brzmi następująco:

„Dla uczczenia pamięci Adama Mickiewicza, wielkiego poety, myśliciela i działacza postępowego, w 157 rocznicę Jego urodzin — Rada Ministrów na podstawie art. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z. 1952 r. Nr 6, poz. 38) uchwała co następuje:

§ 1. Uniwersytet Poznański otrzymuje z dniem 24 grudnia 1955 r. nazwę „Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu“.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Szkolnictwa Wyższego.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 24 grudnia 1955 r.

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz“

Akt ten, wiążący najstarszą uczelnię Poznania z imieniem autora „Konrada Wallenroda“, w szczególności sposób zadokumentował zrozumienie roli, jaką twórczość Adama Mickiewicza spełniała w społeczeństwie polskich ziem zachodnich w czasach pruskiej niewoli i walki z uciskiem narodowym i klasowym na tych ziemiach.

Studenci oraz pracownicy poznańskich szkół wyższych uczcili akt przemianowania na uroczystej akademii, która odbyła się dnia 11 lutego 1956 r. w auli Uniwersytetu. Na akademii obecni byli także przedstawiciele rządu, partii, władz miejscowych i społeczeństwa. Na program akademii złożyły się: obszernie przemówienie rektora prof. dra Jerzego Suszki, przemówienia przedstawicieli innych uczelni poznańskich, reprezentantów społeczeństwa i studentów, referat okolicznościowy, który wygłosił zastępca profesora dr Lesław Eustachiewicz, oraz urozmaicona część artystyczna.

J. M.

Z PRACOWNI

SŁOWNIKA STAROŻYTNOŚCI SŁOWIAŃSKICH W POZNANIU

1. Tok pracy i jej dotychczasowe wyniki

Organizacja wielkoosobowego warsztatu pracy SSS programowo obejmuje dziesięć dyscyplin: antropologię, archeologię, etnografię, historię, prawo, językoznawstwo, piśmiennictwo, zagadnienia społeczno-gospodarcze, sztukę i wierzenia. Tworzą one całokształt wiedzy współczesnego słowianoznawstwa.

Praca nad SSS stale postępuje naprzód. Wykazuje przy tym dość nierównomierne natężenie w poszczególnych latach i poszczególnych działach. Zależy to głównie od warunków indywidualnych jego współpracowników, energii redaktorów